
UITGELICHT

Gedicht: Mijn stefanotis is één stuk uitbundigheid (zie onder)

**Mijn stefanotis is één stuk uitbundigheid,
bloeiend zoals hij jaren niet meer heeft gedaan,**

Weleens een stefanotis in huis gehad? Het is de moeite waard!

Wij hadden er een, jaren geleden, alleen; hij leidde een kwijnend bestaan. Mogelijk kwam dat ook omdat wij een moeilijke tijd beleefden, voorafgaand aan de opname van mijn vrouw in een verpleeghuis. Dan heb je wel andere dingen aan je hoofd en is de verzorging van een plant niet altijd optimaal.

Maar het bijzondere was dat hij het in die tijd op een gegeven moment toch weer ging doen. En hoe.

**ik vraag mij af waarom hij juist in deze tijd
van zorg en moeite toch zo wonderwel gedijt,**

Heel bijzonder. Zo'n parel in je huis wanneer alles moeizaam is en je veel verdriet ervaart. Troostrijk ook. Een vingerwijzing van God? Zo van: kijk maar eens goed en zie het mooie moment dat ik je laat beleven.

**hij werpt met wit en groen zijn charmes in de strijd
en tooit zich als een bruid in al haar heerlijkheid,**

Het is de moeite waard om dan eens heel rustig naar zo'n schoonheid te kijken. Die frisheid, die combinatie van wit en groen. Een lust voor het oog. Geen wonder dat deze bloem vaak voor komt in een bruidsboeket. Alsof zij zelf de bruid is, versierd voor haar man.

**en als de witte bloemen geurend opengaan,
als zó de schepping spreekt van al Gods heerlijkheid,**

Wanneer de bloei inzet, kun je er niet omheen, want de geur verspreidt zich door het hele huis. Alsof God wil zeggen: zelfs al zie je mijn scheppingswonder niet, dan ruik je als het ware mijn aanwezigheid. Je kunt niet om Mij heen! Ik ben er.

**dan voel ik mij getroost door zijn aanwezigheid,
mijn stefanotis is één stuk uitbundigheid.**

Het zijn de kleine dingen die het doen. Ook in de beleving van de relatie met God. Als hij al zó zorgt voor een simpele plant, dan toch zeker voor mijn leven. Vergelijk Matt. 6: 25-30. Dat geeft troost voor elke dag, waarvoor wij Hem danken.

**Mijn stefanotis is één stuk uitbundigheid,
bloeiend zoals hij jaren niet meer heeft gedaan,
ik vraag mij af waarom hij juist in deze tijd
van zorg en moeite toch zo wonderwel gedijt,
hij werpt met wit en groen zijn charmes in de strijd
en tooit zich als een bruid in al haar heerlijkheid,
mijn stefanotis is één stuk uitbundigheid
bloeiend zoals hij jaren niet meer heeft gedaan
en als de witte bloemen geurend opengaan
als zó de schepping spreekt van al Gods heerlijkheid,
dan voel ik mij getroost door zijn aanwezigheid,
mijn stefanotis is één stuk uitbundigheid.**

Dit gedicht is een rondeel. Deze vorm spreekt mij persoonlijk erg aan. Door de herhaling van bepaalde zinnen wordt extra aandacht gevraagd voor het onderwerp dat aan de orde is. Bovendien blijven daardoor met name de weerkerende zinnen "haken" en kunnen daardoor zomaar weer naar boven komen.

Jan Mul